

A tévében is bombasiker!

New York Times bestseller-szerző

L. J. SMITH

Ébredés

Vámpír-
naplók

fine selection

L. J. Smith

Vámpír- naplók 1.

Ébredés

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Lisa Jane Smith
A mű eredeti címe: Vampire Diaries 1. The Awakening
Fordította: Farkas Veronika
A szöveget gondozta: Dávid Anna

A művet eredetileg kiadta:
HarperCollins Publishers, USA

Szöveg:
Copyright © 1991 by Daniel Weiss Assoc. and Lisa Jane Smith

Borító:
Key Artwork © 2010 Warner Bros. Entertainment Inc.
All rights reserved.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 256 2

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

A zenekar lassú számmal indított. A fiú még mindig a lányt nézte, szinte felitta a tekintetével. Zöld szeme elsötétült, fekete lett a vágytól. A lánynak hirtelen az az érzése támadt, hogy a fiú bármelyik pillanatban odaránthatja magához, és megcsókolhatja, anélkül, hogy egy szót is szólna.

– Szeretnél táncolni? – kérdezte lágyan. A tűzzel játszom, olyasmivel, amit nem értek, gondolta váratlanul. És abban a pillanatban rájött, hogy fél. A szíve vadul kalapált. Úgy érezte, mintha az a zöld szem a felszín alatt, valahol mélyen érintené meg – a mélység pedig azt kiáltotta: *veszély*. Valamilyen ősi, a civilizációnál is régebbi ösztön azt súgta: *fuss, menekülj*.

De nem mozdult.

Kedves barátnőmnek és testvéremnek, Judynak

Külön köszönet Anne Smithnek, Peggy Bokulicnak és Laura Pennynek az információkért, továbbá Jack és Sue Checknek a helyismeretükért.

Szeptember 4.

Kedves Naplóm!

Valami rettenetes fog ma történni.

Nem tudom, miért írtam ezt. Ez hülyeség. Nincs okom rá, hogy feldúlt legyek, de minden okom megvan a boldogságra, mégis...

Mégis itt ülök hajnali fél hatkor, és rettegek. Folyamatosan azt mondogatom magamnak, hogy csak az időzónák miatt vagyok megzavarodva. De ez nem magyarázza meg, hogy ennyire rémült vagyok. Ennyire elveszett.

Tegnapelőtt, miközben Judith nénivel és Margarettel jöttünk hazafelé a reptérről, furcsa érzésem támadt. Amikor befordultunk az utcánkba, hirtelen arra gondoltam: „Anya és apa otthon várnak. Fogadok, hogy a tornácra lesznek, vagy a nappali ablakából figyelnek. Biztos nagyon hiányoztam nekik.”

Tudom, hogy hülyeség.

De még akkor is így éreztem, amikor megláttam a házat és az üres tornácot. Felszaladtam a lépcsőn, megpróbáltam benyitni, és még a kopogtatóval is bekopogtattam. És amikor Judith néni elfordította a zárat, bevettem magam az ajtón, és fülelni kezdtem

az előszobában, azt vártam, hogy anya mindjárt lejön a lépcsőn, vagy apa kiszól a dolgozószobából.

És akkor Judith néni nagy robajjal a földre ejtette mögöttem a bőröndjét, majd sóhajtott egy hatalmasat, és azt mondta, „hát, itthon vagyunk”. Margaret nevetett. Engem pedig borzalmas érzés öntött el, a legrosszabb életemben. Még soha nem éreztem magam ilyen végtelenül, reménytelenül elveszettnek.

Itthon. Itthon vagyok. Miért hangzik úgy, mintha hazugság lenne. Itt születtem, Fell's Churchben. Mindig is ebben a házban laktam, mindig. Ugyanaz a jó öreg hálószoba fogad. Ott van az égésnyom a padlón emlékeztetőnek, hogy Caroline-nal titokban megpróbáltunk elszívni egy cigit ötödikben, és majdnem megfulladtunk. Ha kinézek az ablakon, látom a birsalmafát, amire Matt és a fiúk két éve felmásztak, hogy belógjanak a szülinapi ottalvós bulimra. Ott az ágyam, a székem, az öltözőasztalkám.

De most minden furcsának tűnik, mintha nem ide tartoznék. Én lógok ki innen. És az a legrosszabb, hogy úgy érzem, mintha tartoznék valahova, csak azt nem tudom, hova.

Tegnap túl fáradt voltam, hogy elmenjek az évnyitó eligazításra.

Meredith elkérte az órarendemet, de nem volt kedvem beszélgetni vele. Judith néni mindenkinek azt mondta, aki hívott, hogy kifejűdtem az időzóna-változástól, és alszom, de vacsoránál furcsa arckifejezéssel figyelt.

Ma viszont találkoznom kell a többiekkel. Úgy beszéltek meg, hogy a parkolóban találkozunk iskola előtt. Ezért vagyok ilyen rémült? Talán tőlük félek?

Elena Gilbert abbahagyta az írást. Az utolsó mondatra meredt, majd megrázta a fejét, és a tolla megállt a levegőben a kicsi, kék bársonyfedelű könyv felett. Aztán hirtelen mozdulattal felkapta a fejét, és a nagy, félköríves ablakhoz vágta a könyvet és a tollat, ahonnan ártalmatlanul hullottak le, és a kárpitozott ablakpárkányon landoltak.

Az egész olyan végtelenül nevetséges volt.

Mióta fél ő, Elena Gilbert attól, hogy emberekkel találkozzon? Mióta fél *bármitől*? Felállt, és dühösen belebújt vörös selyemkimonójába. Még csak rá se pillantott a cseresznyefa öltözőasztalka feletti díszes, antik tükörrre. Tudta, mit látna. Elena Gilbertet, a hűvös, szőke, karcsú divatdiktátort, akire minden fiú vágyik, akivel minden lány szívesen cserélné. Továbbá akinek ebben a pillanatban szokatlan mogorvaság ül az arcán, és megfeszül a szája.

Egy forró fürdő meg egy bögre kávé, és megnyugszom, gondolta. A mosakodás és öltözködés reggeli rutinja lecsillapította, és szívesen elpiszmogott vele, kényelmesen átválogatva új, Párizsból hozott ruháit. Végül egy halvány rózsaszín felsőre és fehér vászonsortra esett a választása, amiben úgy nézett ki, mint egy bazsarózsa. Ennivaló vagyok, gondolta, és a tükörből egy magában mosolygó lány nézett vissza rá. A félelem elpárolgott, és a feledés homályába veszett.

– Elena! Merre vagy? Elkéssel az iskolából! – A szavak alig hallhatóan szűrődtek fel odalentről.

Elena még egyszer végighúzta a kezét selymes haján, amit egy sötét rózsaszín szalaggal fogott össze. Majd felkapta a hátizsákját, és lement a lépcsőn.

A konyhában a négyéves Margaret gabonapelyhet evett, Judith néni pedig éppen odaégetett valamit. Judith néni az a fajta nő, aki mindig kicsit idegesnek tűnik; vékony, finom arca van, és vilá-

gos, vékony szálú, kócos haja, amit hátrasimítva hord. Elena pusztit nyomott az arcára.

– Jó reggelt, mindenkinek! Bocs, de nincs időm reggelizni.

– De Elena, nem rohanhatsz el evés nélkül. Szükséged van a proteinre...

– Majd veszek egy fánkot sulis előtt – vágta rá Elena. Nyomott egy pusztit Margaret hirtelenszőke fejére is, majd megfordult, és elindult.

– De Elena...

– És valószínűleg Bonnie-hoz vagy Meredithhez megyek iskola után, úgyhogy ne várjatok rám a vacsorával! Sziasztok!

– Elena...

De Elena már a bejárati ajtónál járt. Becsukta maga mögött, elvágva Judith néni tiltakozását, és kilépett a tornácra.

Majd megtorpant.

Minden hajnali rossz érzés visszatért. Az aggodalom, a félelem. És a bizonyosság, hogy valami rettenetes fog történni.

A Maple utca kihalt volt. A magas, viktoriánus házak furcsán, némán álltak, mintha üresek lennének, mint az elhagyott díszlet-házak forgatás után. Úgy néztek ki, mintha nem lennének odabent emberek, de tele volnának különös, leskelődő dolgokkal.

Erről van szó; valaki figyeli. A feje felett az égbolt nem kék volt, hanem tejfehér és áttetsző, mint egy hatalmas, fejjel lefelé fordított tál.

A levegő egyre fullasztóbb lett, és Elena biztosra vette, hogy valaki nézi.

Egy sötét foltot pillantott meg a ház előtt álló öreg birsalmafa ágai között.

Egy varjú volt az, ami éppolyan mozdulatlanul ült ott, mint körülötte a sárga levelek. Ő volt az a valaki, aki Elenát figyelte.

A lány megpróbálta meggyőzni magát, hogy ez nevetséges, de valahonnan *tudta*. Ez volt a legnagyobb varjú, amit valaha látott, kövér és fényes, szivárványosan fénylő fekete tollakkal. Minden egyes részletét tisztán látta: a mohó, sötét karmokat, az éles csórt, a csillogó fél szemét.

Olyan mozdulatlan volt, hogy akár viaszmadár is lehetett volna. De miközben a varjút figyelte, Elena érezte, hogy lassan elvörösödik, és hullámokban tör fel a forróság a torkán és az arcán. Mert a madár... méregette őt. Olyan pillantással, mint a fiúk szokták, amikor fürdőruhában van, vagy áttetsző blúzban. Mintha levét köztetné a szemével.

Mielőtt még ráébredt volna, mit csinál, Elena ledobta a hátizsákját, és felkapott egy követ a kocsibeálló mellől. – Tűnj innen! – mondta, és hallotta a saját hangjában a harag remegését. – Gyerünk! Tűnj innen! – Az utolsó szónál eldobta a követ.

Szétrobbantak a levelek, de a varjú sértetlenül szállt fel. Hatalmas szárnyai voltak, amelyek egy varjúcsapatra elegendő zajt csaptak. Elena leguggolt a hirtelen pániktól, amikor a madár közvetlenül a feje felett csapott egyet a szárnyaival, és a szél belekapott a lány szőke hajába.

Aztán ismét a magasba lendült és körözni kezdett, fekete sziluettként a hófehér égbolton. Aztán egyetlen éles károgoással az erdő felé vette az irányt.

Elena lassan felegyenesedett, majd zavartan körülnézett. El sem tudta hinni, mit művelt az imént. Most, hogy a madár eltűnt, az ég ismét hétköznapiak tűnt. Egy kis szellőtől susogni kezdtek

a levelek, és a lány nagy levegőt vett. Az utca végén kinyílt egy ajtó, rengeteg gyerek áradt ki rajta nevetve.

Elena rájuk mosolygott, ismét jól beszívta a levegőt, és úgy ömlött végig rajta a megkönnyebbülés, mint a napfény. Hogy lehetett ilyen kis lüke? Gyönyörű nap van, csupa ígéret, és semmi rossz nem fog történni.

Semmi rossz nem fog történni, leszámítva, hogy elkésik az iskolából. Mindenki ott lesz már a parkolóban.

De kimentheted magad azzal, ha elmeséled, hogy azért késtél, mert Kukkoló Tomot¹ dobáltad kövel, gondolta, és majdnem elnevette magát. Na, *ezen* aztán lenne mit gondolkodniuk.

Anélkül, hogy egyetlen további pillantást vetett volna a birsalmafára, amilyen gyorsan csak tudott, végigsietett az utcán.

A varjú becsapódott egy hatalmas tölgyfa lombjába, és Stefan reflexből felkapta a fejét. Amikor meglátta, hogy csak egy madár, megnyugodott.

A tekintete visszahullott a kezében tartott erőtlen kis fehér alakra, és érezte, ahogy megvonaglik az arca a bűntudattól. Nem akarta megölni. Ha tudta volna, hogy ennyire éhes, akkor valami nagyobbat vett volna üldözőbe, nem egy nyulat. De persze pont ettől volt a legjobban megrémülve: hogy soha nem tudta, milyen erős lesz az éhség, vagy hogy mit kell majd megtennie a csillapításáért. Szerencsésnek mondhatta magát, hogy ezúttal csak egy nyulat ölt meg.

Az öreg tölgyfák alatt álldogált, és napfény ömlött végig göndör haján. Farmerben és pólóban Stefan Salvatore éppen úgy nézett ki, mint egy átlagos középiskolai tanuló.

1 A Kukkoló Tom kifejezés egyben Michael Powell Kamerales – Peeping Tom című klasszikus horrorfilmjének címe. (A szerk.)

De nem volt az.

Az erdő mélyére, ahol senki nem láthatta, táplálkozni ment. Most gondosan végignyalogatta az ínyét és az ajkait, hogy egyetlen folt se maradjon rajtuk. Nem kockáztathatott. Ez az álrühásdi önmagában is éppen elég nehéz lesz.

Egy pillanatra megint eltöprengett azon, hogy nem kellene-e az egézséget feladnia. Lehet, hogy vissza kellene mennie Olaszországba, az előző búvóhelyére. Miért is hitte, hogy készen áll, hogy ismét csatlakozzon a napfény világához?

De elege volt már abból, hogy az árnyak között kell élnie. Elege volt a sötétségből és azokból a dolgokból, amik a sötétségben léteznek. És leginkább a magányból.

Nem tudta pontosan, miért éppen a virginiai Fell's Churchre esett a választása. Az ő mércéje szerint fiatal város volt; a legöregebb épületeit is csupán másfél évszázada húzták fel. A polgárháború emléke és szelleme azonban itt még mindig élt, éppoly valóságosan, mint a hipermarketek és a gyorséttermek.

Stefan tudta értékelní a múlt tiszteletét. Úgy gondolta, képes lesz majd megkedvelni Fell's Church népét. És talán – csak talán – a helyét is megtalálhatja közöttük.

Persze teljesen soha nem fogják befogadni. Erre a gondolatra keserű mosolyra torzult a szája. Annál okosabb volt, hogy *ebben* reménykedjen. Soha nem lesz olyan hely, ahol otthon érezhetné magát, ahol tényleg önmaga lehetne.

Hacsak úgy nem dönt, hogy az árnyakhoz akar tartozni...

Elhessegette a gondolatot. Megtagadta a sötétséget; maga mögött hagyta az árnyakat. Kitörölte a hosszú éveket, és tiszta lappal indult ezen a szent napon.

Stefan rájött, hogy még mindig a kezében tartja a nyulat. Gyengéden lefektette a barnatölgy avarágyra. Valahonnan messziről, túl messziről ahhoz, hogy emberi fülek felfogják, egy róka neszezését hallotta.

Ide gyere, vadász testvér, gondolta szomorúan. Vár a reggelid.

Miközben dzsekijét átvette a vállán, észrevette a varjút, ami korábban megzavarta. Még mindig a tölgyfán pipiskedett, és mint ha őt figyelte volna. Volt benne valami nem helyénvaló.

Már majdnem elindított felé egy puhatolózó gondolatot, hogy megvizsgálja a madarat, de leállította magát. Emlékezz rá, mit ígértél, gondolta. Ne használd az Erőt, amennyiben nem feltétlenül szükséges. Amennyiben van más lehetőség.

Szinte hangtalanul haladt az avaron és a száraz ágakon át az erdő széle felé. Ott várta az autója. Egyszer visszanézett, és látta, hogy a varjú elhagyja az ágat, és leveti magát a nyúlra.

Volt valami baljóslatú a mozdulatban, ahogy széttárta felette a szárnyát, valami baljóslatú és diadalittas. Stefan torka összeszorult, és majdnem visszament, hogy elzavarja a madarat. De végtére is, a madárnak éppen annyi joga van megenni, mint a rókának, mondta magában.

Vagy neki.

Ha újra találkozik vele, belenéz majd a gondolataiba, határozta el. De most elkapta a pillantását, és az állkapcsát megfeszítve végigsietett az erdőn. Nem akart elkésni a Robert E. Lee középiskolából.

Elenát azon nyomban körbevették, amint megérkezett az iskola parkolójába. Mindenki ott volt, az egész társaság, akiket június vége óta nem látott, plusz négy vagy öt újonc, akik a dicsfényükhöz törleszkedve próbáltak némi népszerűsége szert tenni. Elena egyesével viszonzta a barátnök ölelését.

Caroline legalább három centit nőtt, amitől kihívóbb és *Vogue*-modellesebb lett, mint valaha. Hűvösen üdvözölte Elenát, majd hátralépett, és közben zöld szeme résnyre szűkült, mint egy macskáé.

Bonnie egy centit sem nőtt, és göndör, vörös haja Elena állát súrolta, miközben barátnőjét átölelte. Várjunk csak egy percet – *göndör?* –, gondolta Elena. Eltolta magától az alacsony lányt.

– Bonnie! Mit műveltél a hajaddal?

– Tetszik? Szerintem ettől magasabbnak látszom. – Bonnie fel-paskolta eleve levegős tincseit, és elmosolyodott, barna szeme izgatottan csillogott, kis, szív alakú arca pedig felragyogott.

Elena továbblépett. – Meredith, te egy fikarcnyit sem változtál.

Ez az ölelés mindkét részről egyformán meleg volt. Meredith mindenkinél jobban hiányzott, gondolta Elena, miközben a magas lányt nézte. Meredith soha nem sminkelte magát; de erre tökéletes, halványbarna bőrével és sűrű, fekete szempillájával nem is volt

szüksége. Ebben a pillanatban a fél szemöldökét felvonva mérte végig Elenát.

– Hát, a te hajad két árnyalatnyit világosodott a naptól... de hol van a barnaságod? Azt hittem, kiéled magad a francia Riviérán.

– Tudod, hogy soha nem szoktam leburnulni. – Elena felemelte az egyik kezét, hogy megvizsgálja. A bőre hibátlan volt, szinte már porcelánszerű, de éppen olyan világos és áttetsző, mint Bonnie-é.

– Várjatok csak – vágott közbe Bonnie, miközben elkapta Elena kezét –, erről jut eszembe, tudjátok, mit tanultam az unokatesómtól a nyáron? – Mielőtt bárki megszólalhatott volna, diadalittasan felvilágosította őket: – Tenyérjósást!

Páran felnyögtek, páran felnevettek.

– Csak nevesetek! – jegyezte meg Bonnie egy cseppnyi bosszúság nélkül. – Az unokatesóm azt mondta, hogy van hozzá tehetségem. Na, hadd lássam... – pillantott Elena tenyerébe.

– Siess, vagy elkésünk! – szólt rá Elena türelmetlenül.

– Jól van, jól van. Na, ez az életrajzod... vagy a szívrajzod? – A társaságban valaki felnevetett. – Csendet; elmerülök a semmi-
ben. Látok egy... Látok egy... – Bonnie arca egyszerre csak üressé vált, mintha megrettentette volna valami. Barna szeme tágra nyílt, de mintha már nem Elena kezét bámulta volna. Olyan volt, mintha egyenesen *átnézett* volna rajta – valami nagyon rémisztő dologra.

– Találkozol egy magas, sötét hajú idegennel – dünnyögte mögötte Meredith. Többen vihogni kezdtek.

– Sötét, igen, és idegen... de nem magas. – Bonnie hangja tompa volt és távoli.

– Bár – folytatta egy pillanattal később, értetlen arckifejezéssel – *régebben* magas volt. – Tágra nyílt, barna szemét elképedten emelte

fel, hogy Elenára nézzen. – De ez lehetetlen... nem? – Elejtette Elena kezét, szinte eldobta magától. – Nem akarok többet látni.

– Oké, vége a műsornak. Menjünk! – szólta Elena a többieknek kicsit ingerülten. Mindig is úgy tartotta, hogy az ilyen hókusz-pókuszok csupán hókuszpókuszok, nincs bennük ennél több. De akkor miért kapta fel a vizet? Csak mert aznap reggel maga is majdnem kiakadt...

A lányok elindultak az iskolaépület felé, de egy finoman hangolt motor robaja mindannyiukat megállította.

– Azta! – bámult Caroline. – Micsoda autó!

– Micsoda Porsche – javította ki Meredith szenvtelenül.

A sikkos, fekete 911 Turbo helyet keresve végigdorombolt a parkolón, éppen olyan lustán, mint egy áldozatra leső párduc.

Amikor megállt, kinyílt az ajtaja, és a lányok a sofőrre pillantottak.

– Ó, te jó ég! – suttogetta Caroline.

– Ezt meg is ismételheted – lehelte Bonnie.

Onnan, ahol álltak, Elena látta, hogy az illetőnek nyúlánk, szikár teste van. Kopott farmer volt rajta, ami valószínűleg csak zöld-séghámozóval jön le róla este, szűk póló, és egy szokatlan szabású bőrkabát. A haja hullámos – és sötét.

De nem volt magas. Csak olyan átlagos.

Elena kiengedte a levegőt.

– *Ki* az az álarcos férfi? – kérdezte Meredith. És a megjegyzése helyénvaló volt – a fiú szemét teljesen eltakarta a sötét napszemüveg, úgy védte az arcát, mint egy álarc.

– Az az álarcos *idegen* – szólalt meg valaki más, és mindenki pusmogni kezdett.

– Látjátok a kabátját? Olasz, mint Róma.

– És ezt te honnan tudod? Még soha nem jártál a New York-i Rómánál messzebb!

– Ajjaj! Elena már megint úgy néz. Mint aki vadászni indul.

– Az Alacsony, Sötét és Jóképű jobban teszi, ha vigyáz magára.

– Nem is alacsony; tökéletes!

A csivitelésből hirtelen Caroline hangja vált ki. – Jaj, ne már, Elena! Neked ott van Matt. Mit akarsz még? Mit tudnál kezdeni kettővel, ami eggyel nem megy?

– Ugyanazt. Csak hosszabban – nyújtotta el a szavait Meredith, és a csoport felnevetett.

A fiú bezárta az autót, és az iskola felé indult. Elena szinte oda sem figyelve utánaeredt, nyomában a többi lány, akár egy falka. Egy pillanatra ingerültség bugyogott fel Elenában. Hát már *sehova* sem mehet egyedül, a túsarkú sleppje nélkül? De Meredith elkapta a tekintetét, és Elena minden szándéka ellenére elmosolyodott.

– *Noblesse oblige* – jegyezte meg Meredith halkán.

– Mi?

– Aki az iskola királynője akar lenni, annak számolnia kell a következményekkel.

Elena összehúzta a szemöldökét, miközben besétáltak az épületbe. Hosszú folyosó terült el előttük, és egy farmeres-pólós alak tűnt el a közeli irodaajtó mögött. Elena lassított, miközben a titkársághoz sétált, majd meg is állt, hogy elgondolkozva olvasgatni kezdje a parafa hirdetőtáblára tűzött cetliket az ajtó mellett. Volt ott egy nagy ablak is, amin keresztül látni lehetett az egész irodát.

A többi lány nyíltan bebámult az ablakon és vihogott.

– Szép hátsó traktus.

– Ez *tutira* egy Armani-dzseki.

– Szerinted valamelyik másik államból jött?

Elena a fülét hegyezte, hogy meghallja a fiú nevét. Úgy tűnt, valami nincs rendben odabent; Mrs. Clarke, aki a beiratkozással foglalkozott, egy listát nézegetett, és a fejét rázta. A fiú mondott valamit, mire a titkárnő egy „mit tehetnék?” mozdulattal emelte a magasba a kezét. Végighúzta az ujját a listán, és ismét megrázta a fejét, ezúttal véglegesen. A fiú mintha elfordulni készült volna, aztán mégis visszafordult. És amikor a titkárnő felnézett rá, megváltozott az arckifejezése.

A fiú ekkor már a kezében tartotta a napszemüvegét. Mrs. Clarke mintha meglepődött volna valamin; Elena látta, hogy egyet-egyet pislog. A szája kinyílt és visszacsukódott, mintha mondani próbálna valamit.

Elena azt kívánta, bár ne csak a fiú tarkóját látná. Mrs. Clarke ködös pillantással kezdett kotorászni a papírkupacokban. Végül talált egy úrlapot, ráírt valamit, majd megfordította, és odatolta a fiú elé.

A fiú röviden felírt valamit a papírra – valószínűleg aláírta –, majd visszaadta. Mrs. Clarke egy pillanatra rámeredt, majd végigtúrt egy újabb kupac papírt, és végül átnyújtott valamit, ami órarendnek látszott. A szemét le nem vette volna a fiúról, miközben elvette a lapot, köszönetképpen biccentett, majd elindult az ajtó felé.

Elena már majd megőrült a kíváncsiságtól. Mi történt az imént odabent? És hogy néz ki az idegen arca? Ám mire a fiú kilépett az irodából, már vissza is vette a napszemüvegét. Csalódottság futott át Elenán.

De még így is látta az arca többi részét, amikor a fiú megállt az ajtóban. A sötét, göndör haj olyan finoman metszett vonásokat keretezett, amelyeket akár egy régi, római érméről is mintázhattak volna. Szimmetrikus arc, klasszikus, egyenes orr... és olyan száj, ami elűzi az ember szeméről az álmod, gondolta Elena. A fiú

gyönyörűen metszett felső ajka kicsit érzékeny és nagyon érzéki benyomást keltett. A lányok csivitelése a folyosón úgy némult el, mintha valaki kikapcsolta volna őket.

A legtöbben elfordultak, és mindenfelé néztek, csak a fiúra nem. Elena megtartotta a pozícióját az ablaknál, és egy kicsit félrebillentette a fejét, majd kihúzta a szalagot a hajából, ami lazán a vállára omlott.

A fiú előreszegezett tekintettel végigment a folyosón. A torkokból sóhajok és suttogások szakadtak fel, amint hallótávolságon kívül került.

Elena ebből semmit sem érzékelt.

Itt ment el mellettem, gondolta, szinte transzban. Elsétált mellettem, anélkül, hogy rám nézett volna.

A ködön át meghallotta, hogy megszólal a csengő. Meredith rángatta meg a karját.

– Mi van?

– Azt mondtam, itt az órarended. Most trigonometriánk lesz a másodikon. Gyere már!

Elena hagyta, hogy Meredith végignavigálja a folyosón, fel a lépcsőn, majd be egy osztályterembe. Automatikusan leült egy üres székre, és a táblánál álló tanárt kezdte nézni, anélkül, hogy látta volna. Még mindig nem múlt a döbbenete.

Egyenesen elsétált mellette. Egyetlen pillantás nélkül. Vissza sem tudott emlékezni, mikor csinált egy fiú utoljára ilyet. Mindegyik minimum ránéz. Van, aki fütyül is. Páran megállnak beszélgetni. Páran csak bámulják.

És Elena szerint ez így is van jól.

Végtére is, mi lehet fontosabb a fiúknál? Ők jelzik, mennyire népszerű az ember, és mennyire szép. És mindenféle dologra fel

lehet őket használni. Időnként izgalmasak is, de az általában nem tart soká. Van, akitől már az elején a hideg rázza az embert.

A legtöbb fiú, merengett el Elena, olyan, mint a kiskutyá. Nagyon cukik a maguk módján, de lecserélhetőek. Nagyon kevésből válhat több ennél, mondjuk igaz barát. Mint például Matt.

Ó, Matt. Tavaly még abban reménykedett, hogy ő lesz az igazi, az a fiú, aki iránt... hát, valami többet fog érezni. Nem csak diadalt a hódítás miatt, és büszkeséget, amikor az új szerzeményét bemutatja a lányoknak. És *valóban* eléggé megkedvelte Mattet. De nyáron, amikor volt ideje gondolkodni, rájött, hogy csak úgy szereti, mintha az unokatestvére vagy a testvére lenne.

Halpern tanárnő kiosztotta a trigonometria-könyveket. Elena gépiesen elvette a sajátját, és még mindig a gondolataiba merülve, beleírta a nevét.

Minden ismerős fiúnál jobban kedvelte Mattet. És ezért fogja közölni vele, hogy vége.

Nyáron nem tudta, hogyan írja meg neki. Most pedig azt nem tudta, hogyan mondja meg. Nem mintha attól tartott volna, hogy Matt jelenetet rendez; egyszerűen csak nem fogja érteni. Ő maga sem értette igazán a dolgot.

Olyan volt, mintha mindig el akart volna kapni valamit. Csak-hogy amikor úgy érezte, hogy sikerült, az a dolog már nem volt ott. Sem Mattel, sem a többi fiúval, aki megvolt neki.

És mindent előlről kellett kezdenie. Szerencsére mindig a rendelkezésére állt némi friss hús. Nem volt még fiú, akinek sikerült volna ellenállnia, és nem volt még fiú, aki oda ne figyelt volna rá. Egészen mostanáig.

Egészen mostanáig. Amikor ismét felidézte a jelenetet a folyosón, Elena azon kapta magát, hogy az ujjai ökölbe szorulnak a

tollán. Még mindig nem volt képes elhinni, hogy a fiú egyszerűen elhúzott mellette.

Megszólalt a csengő, és mindenki kiözönlött a teremből, de Elena megállt az ajtóban. Beharapta az ajkát, és végigpillantott a folyosót elárasztó tömegben. Aztán kiszúrta az egyik újoncot a parkolóból.

– Frances! Gyere ide!

Frances lelkesen odasietett, csúnyácska kis arca felragyogott.

– Figyelj, Frances, emlékszel arra a fiúra, aki reggel ott volt?

– A Porschéval és a... ööö... segedelemmel? Hogy is felejthettem volna el?

– Hát, kellene nekem az órarendje. Szerezd meg a titkárságról, vagy másold le az övét, ha nincs más megoldás. Nekem mindegy, csak meglegyen!

Frances egy pillanatra meglepetten nézett, majd elvigyorodott, és bólintott. – Oké, Elena. Megpróbálok. Ebédnél találkozunk, ha sikerül.

– Köszönöm. – Elena figyelte, ahogy a lány elsétál.

– Ugye tudod, hogy nem vagy normális? – szólalt meg mellette Meredith.

– Mi haszna lenne annak, hogy én vagyok az iskola királynője, ha nem parancsolgathatok néha egy kicsit? – vágott vissza Elena higgadtan. – Most hova kell mennem?

– Az üzleti alapokra. Tessék, vedd el! – dugta oda neki Meredith az órarendjét. – Nekem rohannom kell kémiaiára. Szia!

Az üzleti alapok és a délelőtt további része összefolyt. Elena remélte, hogy megint megpillantja új évfolyamtársát, de egyik óráján sem volt ott. Matt viszont igen, és a lány szíve elszorult, amikor meglátta a rámosolygó kék szempárt.

Amikor megszólalt az ebédet jelző csengő, Elena jobbra-balra köszöngetve indult az ebédlőbe. Caroline odakint álldogált, hanyag pózban a falnak dőlve, felszegett állal, hátrafeszített vállakkal és előretolt csípővel. A két fiú, akivel beszélgetett, elhallgatott és bökdödni kezdte egymást, amikor Elena feléjük indult.

– Csá! – köszönt Elena a fiúknak. Caroline-nak annyit mondott: – Bejössz enni?

Caroline zöld szeme épp csak Elenára villant, miközben hátra-símította fényes, vörösesbarna haját az arcából. – A királynő asztalához? – kérdezte.

Elena elképedt. Caroline-nal óvodáskoruk óta barátnők voltak, és ugyan mindig is versengtek egymással egy kicsit, de azért jóindulatúan. Viszont Caroline-nal történt valami. Egyre komolyabban kezdte venni a rivalizálást. Elenát meglepte, mennyi keserűség volt a hangjában.

– Hát, te sem tartozol épp a köznéphez – válaszolta könnyedén.

– Ó, ebben nagyon is igazad van – jelentette ki Caroline, teljesen Elena felé fordulva. Zöld macskaszeme elkeskenyedett, füstös lett, és Elena elképedt, mennyi ellenségesség rejlik benne. A két fiú zavartan vigyorgott, és eloldalgott.

Caroline mintha észre sem vette volna. – Rengeteg dolog megváltozott, mióta elutaztál a nyárra, Elena. És lehet, hogy kezd lejárni a mandátumod.

Elena elvörösödött; ezt tisztán érezte. Azon küzdött, hogy meg ne remegjen a hangja. – Lehet – válaszolta. – De a helyedben még nem kezdenék jogarra gyűjteni, Caroline. – Azzal megfordult, és besétált az ebédlőbe.

Megkönnyebbülés öntötte el, amikor meglátta Mereditht és Bonnie-t, mellettük pedig Franceset. Érezte, ahogy lehül az arca,

miközben kiválasztja az ételt, aztán csatlakozott hozzájuk. Nem volt hajlandó hagyni, hogy Caroline kiborítsa; egyáltalán nem akart Caroline-ra gondolni.

– Megszereztem – lobogtatott Frances egy darab papírt, miközben Elena leült.

– És van benne pár klassz dolog – tette hozzá Bonnie fontoskodva. – Elena, ezt figyelj! Ő is az én biológiaórára jár, és épp velem szemben ülök. És úgy hívják, hogy Stefan, Stefan Salvatore, Olaszországból jött, és az idős Flowers néni panziójában lakik a város szélén. – Felsőhajtott. – Annyira romantikus srác. Caroline elejtette a könyveit, ő pedig összeszedette.

Elena gúnyos pofát vágott. – Milyen ügyetlen lett hirtelen ez a Caroline. És még mi történt?

– Hát, ennyi. Nem igazán beszélgetek. Tudod, a srác naggyon romantikus. Endicott tanárnő, a biológiatanárnőnk megpróbálta levetetni vele a napszemüveget, de nem volt rá hajlandó. Orvosi okok miatt.

– Milyen orvosi okok?

– Nem tudom. Lehet, hogy halálos beteg, és meg vannak számolva a napjai. Hát nem lenne romantikus?

– De, nagyon – állapította meg Meredith.

Elena az órarendet nézegette, és közben az ajkát harapdálta. – Ott van a hetedik órám, az európai történelmen. Jön még valaki arra?

– Én – válaszolta Bonnie. – És szerintem Caroline is. Ó, és talán Matt; tegnap mondott valamit, hogy ilyen a szerencséje, hogy pont Tannerhez került.

Nagyszerű, gondolta Elena, miközben felkapta a villát, és döfködni kezdte a krumplipürét. Úgy néz ki, a hetedik óra *rendkívül* érdekes lesz.

Stefan örült, hogy mindjárt vége az iskolának. Ki akart szabadulni a zsúfolt termekből és a zsúfolt folyosókról, ha csak pár percre is.

Ez a rengeteg elme. Olyan sok gondolathullám nyomasztotta, olyan sok mentális hang volt körülötte, hogy kóvályogni kezdett. Már évek óta nem járt ekkora tömegben.

Az egyik elme észrevehetően kilógott a sorból. Ő is ott volt azok között, akik az iskolaépület főfolyosóján figyelték Stefánt. Azt nem tudta, hogy néz ki, de a személyisége csodálatos. Biztosra vette, hogy bárhol felismerné.

De legalább túlélte az álarcosdi első napját. Csak kétszer használta az Erőt, és akkor is visszafogottan. Viszont elfáradt, és mint azt bánatosan be kellett ismernie, meg is éhezett. A nyúl nem volt elég.

De emiatt ráér később aggódni. Megtalálta a történelemtermet, és leült. Azonnal megérezte a különleges elme jelenlétét.

A tudatossága határán ragyogott aranyfényként, puhán, mégis elevenen. És most először meglátta, melyik lányból árad a fény. Közvetlenül előtte ült.

A lány ebben a pillanatban megfordult, és Stefan meglátta az arcát. Majdnem felnyögött döbbenetében.

Katherine! De az nem lehet! Katherine meghalt; ezt ő tudhatná a legjobban.

Viszont a hasonlóság elképesztő volt. A halványszőke haj, ami olyan világos, hogy szinte vibrál. A tejfehér bőr, ami mindig a hatytyúkra vagy alabástromra emlékeztette, a halvány rózsaszín pír az orcáján. És a szeme... Katherine szeme olyan színű volt, amelyet azelőtt nem látott; az égnél sötétebb kék, olyan mély, mint a lapis lazuli, a drágakövekkel kirakott főkötéjében. Ennek a lánynak ugyanolyan a szeme.

És Stefan szemébe nézett, és közben mosolygott.

Stefan hamar elkapta a tekintetét arról a mosolyról. Legkevésbé sem szeretett volna Katherine-re gondolni. És nem akart a lányra nézni, aki őrá emlékeztette, és nem akarta tovább érezni a jelenlétét. Lesütötte a szemét, és amilyen erősen csak tudta, lezárta az elméjét. És végül, lassan, a lány visszafordult.

Meg volt sértve. Stefan ezt még a védvonalai mögött is érezte. Nem számít. Sőt, örült neki, és abban reménykedett, hogy ez majd távol tartja tőle. Mászt nem érzett iránta.

Ezt ismételte magában, miközben ott ült, és a tanár dörögése úgy ömlött köré, hogy semmit sem értett belőle. De egy árnyalatnyi parfümillat megcsapta az orrát – ibolya, gondolta. És a lány karcsú, fehér nyaka a könyve fölé hajolt, a haja pedig kétoldalt előrehullott.

Stefan dühösen és frusztráltan konstataálta, hogy a fogaiban vágyakozás ébred – inkább bizsergés vagy viszketés volt, mint fájdalom. Éhséget érzett, egyfajta éhséget. Amit nem fog csillapítani.

A tanár úgy járkált fel s alá a teremben, mint egy vadászmenyét, kérdéseket tett fel, és Stefan elszántan próbált figyelni. Először meglepte, hogy bár senki nem tudta a válaszokat, a kérdések egyre csak záporoznak. Aztán rájött, hogy éppen ez a tanár célja. Hogy megszégyenítse a diákokat azzal, amit nem tudnak.

Épp ekkor talált egy újabb áldozatot, egy alacsony lányt vörös, göndör fürtökkel, szív alakú arccal. Stefan undorodva nézte, ahogy a tanár rázúdítja a kérdéseit. A lányt mintha letaglózták volna, amikor elfordult tőle, hogy az egész osztályt válaszra szólítsa.

– Látjátok, mire gondoltam? Azt hiszitek, menők vagytok: végzősök lettetek, és készen álltok az érettségire. Nos, hadd mondjak annyit, hogy közületek páran még az oviból sem jutnának tovább.

Mint például ő itt! – mutatott a vörös lány felé. – Fogalma sincs a nagy francia forradalomról. Azt hiszi, hogy Marie Antoinette némafilmsztár volt.

A diákok Stefan körül mindenütt zavartan fészkelődtek. Érezte az elméjükben az utálatot és a megaláztatást. És a félelmet. Mindannyian rettegtek ettől a menyétszemű vékony kis embertől, még a nagydarab fiúk is, akik magasabbak voltak nála.

– Rendben, próbálkozzunk egy másik korrall! – A tanár visszavert ugyanahhoz a lányhoz, akit az imént kérdezgetett. – A reneszánsz alatt... – Elhallgatott. – *Tudod*, mi az a reneszánsz, igaz? A tizenharmadik és a tizenhetedik század közé eső időszak. Amikor Európában újra felfedezték az ókori Görögország és Róma nagy-szerű eszméit. Az az időszak, amikor Európa legnagyobb művészei és gondolkodói születtek. – Amikor a lány zavartan bólintott, folytatta. – A reneszánsz alatt mit csináltak a veled egykorú diákok az iskolában? Nos? Van ötleted? Tipped?

A lány nagyot nyelt. Halvány mosollyal annyit mondott: – Fociztak?

A kitörő nevetésre a tanár arca elsötétedett. – Nem igazán! – csattant fel, és az osztályterem elcsitult. – Szerinted ez vicces? Nos, abban a korban a veled egykorú diákok már több nyelven beszéltek folyékonyan. Emellett elsajátították a logikát, matematikát, csillagászatot, filozófiát és grammatikát. Készen álltak arra, hogy egyetemre menjenek, ahol mindent latinul tanítottak. A futball volt az utolsó dolog a világon, ami...

– Elnézést.

Egy csendes hang félbeszakította a szóáradatot. Mindenki odafordult, és Stefanra meredt.

– Tessék? Mit mondtál?

– Azt mondtam, hogy elnézést – ismételte meg Stefan, és levette a szemüvegét. – De téved. A reneszánsz alatt arra bátorították a tanulókat, hogy vegyenek részt a játékokban. Azt tanították nekik, hogy ép testben ép lélek. És bizony csapatsportokat is játszottak, például krikettet, teniszt... sőt, futballt is. – A vörös hajú lányra nézett és elmosolyodott, mire a lány hálásan visszamosolygott rá. A tanár felé fordulva Stefan hozzátette: – De a legfontosabb dolog, amit tanultak, a jó modor és az udvariasság volt. Biztos vagyok benne, hogy ez is ott van a könyvében.

A diákok vigyorogtak. A tanár pulykavörös lett, és szinte fröcsögve válaszolt. De Stefan továbbra is állta a tekintetét, és egy perccel később Tanner volt az, aki elfordította a fejét.

Megszólalt a csengő.

Stefan gyorsan visszavette a szemüvegét, és összeszedte a könyveit. Már most jobban felhívta magára a figyelmet, mint kellett volna, és nem akart újra a szőke lányra se nézni. Egyébként is muszáj gyorsan kijutnia innen; ismerős, égető érzés töltötte el az ereit.

Miközben az ajtó felé haladt, valaki utánakiabált. – Hé! Tényleg fociztak akkoriban?

Stefan nem tudta megállni, hogy hátra ne vigyorogjon a válla felett. – Ó, igen! Időnként a hadifogyók levágott fejével.

Elena nézte, ahogy ment kifelé. Stefan szándékosan elfordult. Szándékosan nem vett róla tudomást, ráadásul Caroline előtt, aki olyan éles szemekkel figyelte őket, mint egy sólyom. Könnyek égtek Elena szemében, de abban a pillanatban egyetlenegy gondolat lángolt az agyában.

Meg kell szereznie a fiút, akkor is, ha belehal. Ha mindketten belehalnak, akkor is meg kell szereznie.

A hajnal első sugarai rózsaszín és halványzöld csíkokat húztak az éjszakai égboltra. Stefan a panzióban a szobája ablakából figyelte. Azért pont ezt a szobát választotta, mert volt egy csapóajtó a mennyezetén, egy csapóajtó, ami a felette lévő kis tetőteraszra nyílt. E percben nyitva állt ez az ajtó, és hűvös, nedves szél csapott be az alatta lévő létrára. Stefan teljesen fel volt öltözve, de nem azért, mert korán felkelt. Soha nem aludt.

Nemrég tért vissza az erdőből, és pár nedves levélfoszlány tapadt a bakancsa oldalára. Finnyásan lekapargatta őket. Tegnap megütötték a fülét a diákok megjegyzései, és tudta, hogy alaposan megbámulták az öltözékét. Mindig a legminőségibb ruhákat vette, nem csak hiúságból, hanem mert így volt helyes. A tanára gyakran mondogatta: *az arisztokraták öltözködjenek a helyzetükhöz méltóan. Ha nem teszik, akkor nem tanúsítanak kellő tiszteletet a többiek iránt.* Mindenkinek megvan a helye a világban, az ő helye pedig a nemesemberek között volt. Egykor.

Miért jár most ilyesmi a fejében? Persze tudhatta volna, hogy ha diákszerepet játszik, akkor feltörhetnek a saját diákkori emlékei. Ezek az emlékek egyre sűrűbben és gyorsabban tértek vissza, mint ha egy napló oldalait lapozgatná, és a szeme megakadna egy-egy bejegyzésen. Az egyik élénken felvillant előtte: az apja arca, amikor

Damon bejelentette, hogy otthagyja az egyetemet. Azt soha nem fogja elfelejteni. Még soha nem látta olyan dühösnek az apját...

– Hogy érted azt, hogy nem mész vissza? – Giuseppe alapján véve belátó ember volt, de lobbanékony természetű, és az idősebb fia kihozta belőle az állatias dühöt.

A szóban forgó fiúgyermek ebben a pillanatban az ajkát nyomkodta egy sáfrányszínű selyem zsebkendővel. – Azt hittem volna, hogy még maga is megért egy ilyen egyszerű mondatot, apám. Megismételjem latinul?

– Damon... – szólt rá Stefan szigorúan, megdöbbenve a tiszteletlenségen. De az apja a szavába vágott.

– Azt akarod mondani, hogy nekem, Giuseppének, Conte di Salvatorénak, azzal a tudattal kell a barátaim szemébe néznom, hogy a fiam egy *ascioparto*? Egy semmirekellő? Egy léhűtő, aki nem járul hozzá Firenze dicsőségéhez? – A szolgálak kezdtek kioldalogni, ahogy Giuseppe kezdte felhergelni magát.

Damon még csak nem is pislogott. – Úgy tűnik. Már ha azokat, akik pénzkölcsönök reményében a hiúságát legezgetik, a barátainak tartja.

– *Sporco parassito!* – kiáltott fel Giuseppe, felemelkedve a székből. – Hát nem volt elég, hogy amikor még ott iskolába jártál, csak az idődet és a pénzemet tékoztad? Ó, igen, tudok a szerencsejátékról, a lovagi tornákról, a nőkről. És azt is tudom, hogy ha nem segítettek volna ki a titkárod és a tanítóid, akkor minden tárgyból megbuktál volna. Most pedig teljesen meg akarsz szégyeníteni. De miért? Miért? – Hatalmas tenyere előrevágódott, hogy elkapja Damon állát. – Hogy vadászhasál meg solymászhasál?

Azt meg kellett hagyni, hogy Damonnek a szeme sem rebbent. Ott állt, szinte az apja markában lógva, minden ízében arisztokrataként, az elegánsan egyszerű kalapjától kezdve, a kezében tartott, hermelinnel szegett köpenyén át, egészen a puha bőrcipőjéig. Felső ajkának íve maga volt az arrogancia.

Ezúttal túl messzire mentél, gondolta Stefan, miközben a két, farkasszemet néző férfit figyelte. Ebből most nem fogod tudni ki-magyarázni magad.

De ebben a pillanatban könnyed léptek hallatszottak az ajtó felől. Stefan megfordult, és elszédült a lapis lazuli színű szemektől, az aranyfürtökkel keretezett arctól. Katherine volt az. A lány apja, von Swartzchild báró hozta ide, az olasz vidékre a német hercegek hideg birtokairól, abban a reményben, hogy itt majd felépül elhúzódó betegségéből. És attól a naptól fogva, hogy a lány megjelent, Stefan számára minden megváltozott.

– Bocsánatot kérek, nem akartam zavarni. – Katherine hangja lágy volt és tiszta. Tett egy apró mozdulatot, mintha távozni akarna.

– Nem, ne menjen el! Maradjon! – szólalt meg Stefan gyorsan. Mást is akart mondani még, el akarta kapni a kezét – de nem merete. Az apja jelenlétében nem. Nem tehetett mást, csak mélyen be-lenézett a drágaköszín szembe, amely rászegeződött.

– Igen, maradj! – mondta Giuseppe is, és Stefan látta, hogy az apja viharos arckifejezése felengedett, és eleresztette Damont. Aztán előrelépett, és kisimította hosszú, szőrmeszegélyű öltözékét.

– Az apját mára várjuk vissza a városból, az üzleti útjáról, és nagyon szívesen látnánk önöket vacsorára. De az arca egy kicsit sápadt, kedves Katherine. Remélem, nem betegedett meg ismét?

– Tudja, hogy mindig sápadt vagyok, uram. Én nem használok pirosítót, mint a bátor olasz lányok.

– Nincs is rá szüksége – csúszott ki Stefan száján, Katherine pedig rámosolygott. Olyan gyönyörű volt. Stefan mellkasa sajogni kezdett.

Az apja folytatta. – És túl keveset látom napközben. Szinte soha nem részesít bennünket társasága örömeiben alkonyatig.

– A saját lakrészemben tanulok és szorgoskodom, uram – süttötte le a szempilláját Katherine. Stefan tudta, hogy ez nem igaz, de egy szót sem szólt; soha nem árulta volna el Katherine titkát. A lány ismét felnézett az apjára. – De most itt vagyok, uram.

– Igen, igen, így van. És gondoskodnom kell róla, hogy ma este különleges vacsorával várjuk az apját visszaérkezése alkalmából. Damon... veled később még beszélünk. – Amikor Giuseppe intett az egyik szolgának, és kivonult, Stefan örömmel fordult Katherine felé. Nagyon ritkán fordult elő, hogy az apja vagy a lány robusztus német szobalánya, Gudren jelenléte nélkül válthassanak szót egymással.

Ám amit Stefan ekkor meglátott, az olyan volt, mintha gyomor-szájon vágták volna. Katherine mosolygott – az a kis titkos mosoly ült az ajkán, amit oly gyakran vetett rá.

De most nem őt nézte, hanem Damont.

Stefan abban a pillanatban gyűlölte a bátyját, gyűlölte Damon sötét szépségét és kecsességét, az érzékiségét, ami úgy vonzotta a nőket, mint a gyertyaláng a molylepkéket. Abban a pillanatban meg tudta volna ütni Damont, darabokra akarta törni a szépségét. Ehelyett csak állt és figyelte, ahogy Katherine lassan a bátyjához sétál, lépésről lépésre közeledik, és aranyszín brokátruhája susog a kövezett padlón.

És Damon az öccse szeme láttára nyújtotta ki a kezét Katherine-nek, és az arcára kiült az a kegyetlen, diadalittas mosoly...

Stefan hirtelen mozdulattal elfordult az ablaktól.

Miért tépi fel újra a régi sebeket? De még mielőtt ez a gondolat végigfutott volna az agyán, már elő is húzta a vékony aranyláncot, amit az inge alatt viselt. A hüvelykujjával és a mutatóujjával végigsimított a gyűrűn, ami medálként függött rajta, majd felemelte a fény felé.

A kis karika mívés munka volt, és öt évszázad sem tompította a fényét. Egyetlen kő volt benne, egy kisujjkörömnyi lapis. Stefan ránézett, majd a nehéz ezüstgyűrűre a saját kezén, amiben szintén lapis volt. A mellkasa elszorult az ismerős érzéstől.

Nem tudta elfelejteni a múltat, de nem is igazán akarta. Mindannak ellenére, ami történt, nagy becsben tartotta Katherine emlékét. Ám volt egy olyan emléke, amit tényleg nem szabad felidéznie, egy olyan oldala a naplónak, amit nem szabad fellapoznia. Ha újra át kell élnie azt a rettenetet, azt a... szörnyűséget, akkor megőrül. Mint ahogy meg is őriült aznap, azon az utolsó napon, amikor megpillantotta saját átkozott végzetét...

Stefan az ablaknak dőlt, a homloka az üveg hidegéhez simult. A tanárának volt egy másik mondása is:

A gonosz soha nem lel békét. Győzelmet arathat, de békét soha nem lel.

Miért jött egyáltalán Fell's Churchbe?

Abban reménykedett, hogy itt békét talál, de az lehetetlen. Soha nem fogják elfogadni, soha nem pihenhet meg. Mert gonosz. És nem változtathat azon, ami.

Elena korábban kelt, mint általában. Hallotta, hogy Judith néni a szobájában pakolászik, zuhanyozni készül. Margaret még mindig mélyen aludt, összegömbölyödött az ágyában, mint egy kisegér.

Elena nesztelenül elsétált kishúga félig nyitott ajtaja előtt, majd folytatta útját az előszobába, és kiment a házból.

A levegő friss volt és tiszta aznap reggel; a birsalmafán nem volt semmi, csak a cinkék és a verebek. Elena, aki lüktető fejfájással bújt ágyba, most a tiszta, kék ég felé emelte az arcát, és mélyen beszívta a levegőt.

Sokkal jobban érezte magát, mint előző nap. Megbeszélte Mattel, hogy iskola előtt találkozni, és bár nem várta a dolgot kitörő örömmel, biztos volt benne, hogy nem lesz semmi gond.

Matt csak kétsaroknyira lakott az iskolától. Egyszerű favázas házuk volt, mint az összes többi az utcában, talán csak a teraszon álló hinta volt egy kicsit viharvertebb, és a festék egy kicsit kopottabb. Matt már odakint várta, és amikor meglátta, Elena szíve egy pillanatra ugyanúgy megdobbant, mint régen.

Matt *tényleg* jóképű. Ehhez kétség sem fért. Nem olyan lenyűgözően, szinte már felkavaróan jóképű, mint... mint egyesek, hanem amolyan egészséges, amerikai módon. Matt Honeycutt a velejéig amerikai srác. Szőke haját rövidre nyíratta a futballelőző szezonra, nyáron pedig szépen leburnult, mert a nagyszülei farmján dolgozott. Kék szeme őszinte és egyenes. És most, amikor kitérte a karját, hogy gyengéden megölelje Elenát, egy kicsit szomorú is.

– Nem akarsz bejönni?

– Nem. Inkább sétáljunk! – mondta Elena. Egymás mellett haladtak, anélkül, hogy egymáshoz értek volna. Juharfa és diófa szegélyezték az utat, és a levegőben még ott volt a hajnali csend. Elena a lábát figyelte a nedves járdán, és hirtelen egy kicsit bizonytalannak érezte magát. Nem tudta, hogyan vágjon bele.

– Még mindig nem mesélted el, milyen volt Franciaországban – szólalt meg Matt.

– Ó, nagyszerű! – válaszolta Elena. Vetett a fiúra egy oldalpillantást. Ő is a járdát nézte. – Minden nagyszerű volt benne – folytatta, és megpróbált egy kis lelkesedést csempészni a hangjába. – Az emberek, a kaja, minden. Tényleg... – A hangja elhalt, aztán idegesen felnevetett.

– Igen, tudom. Nagyszerű volt – fejezte be helyette Matt a mondatot. Megállt és lenézett kopott sportcipőjére. Elena felismerte a cipőt tavalyról. Matt családja alig jön ki a pénzből; talán nem tudott új cipőt venni. Elena felnézett, és meglátta, hogy a nyílt, kék tekintet az ő arcán nyugszik.

– Tudod, tényleg fantasztikusan nézel ki – mondta Matt.

Elena riadtan kinyitotta a száját, de Matt folytatta.

– És úgy tűnik, mondani szeretnél valamit. – A lány rámeredt, mire a fiú elmosolyodott, ferdén és szomorúan. Aztán ismét kinyújtotta a kezét.

– Ó, Matt! – mondta Elena, és szorosan átölelte. Majd hátralépett, hogy a fiú arcába nézhessen. – Matt, te vagy a legendesebb srác, akivel valaha találkoztam. Nem érdemellek meg téged.

– Ó, szóval ezért rúgsz ki – jegyezte meg Matt, miközben továbbbindultak. – Mert túl jó vagyok hozzád. Erre hamarabb is rájöhettem volna.

Elena a karjába boksolt. – Nem, nem ezért, és nem rúgtalak ki. Barátok leszünk, igaz?

– Ó, persze! Abszolút.

– Mert rájöttem, hogy mi azok vagyunk. – Elena megállt, és ismét felnézett Mattre. – Jó barátok. Most őszintén, Matt, te nem így érzel irántam?

A fiú ránézett, majd az ég felé fordította a tekintetét. – Ugye nem vagyok köteles magam ellen vallani? – kérdezte. Amikor

Elena arca elkomorult, hozzátette: – Ennek semmi köze az új sráchoz, igaz?

– Semmi – válaszolta Elena kis tétovázás után, majd gyorsan hozzátette: – Még nem is találkoztam vele. Nem is ismerem.

– De szeretnéd. Ne, ki ne mondd! – Matt átkarolta Elenát, és gyengéden megfordította. – Gyere, menjünk az iskola felé! Ha lesz rá időnk, még egy fánkot is veszek neked.

Séta közben valami becsapódott a felettük álló diófába. Matt füttentett egyet, és odamutatott. – Azt nézd! Ekkora varjút még sohasem láttam!

Elena odanézett, de a madár már eltűnt.

Az iskola aznap egyszerű, kellemes háttér volt, hogy Elena végig-gondolhassa a tervet.

Arra ébredt, hogy tudja, mit kell tennie. Aznap összegyűjtött minden információt Stefan Salvatoréről, amit csak tudott. Nem volt nehéz, mert a Robert E. Lee-ben mindenki a fiúról beszélt.

Mindenki tudta, hogy előző nap volt valami összetűzése az iskolatitkárral. Aznap pedig behívták az igazgatóhoz. A papírjaival volt valami gond. Aztán az igazgató visszaküldte órára (a pletykák szerint egy római távolsági hívást követően – vagy washingtonit?), és úgy tűnt, minden el van boronálva. Legalábbis hivatalosan.

Amikor Elena megérkezett az európai töri órára kora délután, halk füttyszó fogadta a folyosón. Dick Carter és Tyler Smallwood ögyelegtek arrafelé. Okleveles vadbarmok, gondolta Elena, rá sem hederítve a füttyszóra és a felé lövellt pillantásokra. Azt hitték, hogy csak mert fontos pozíciójuk van az iskola futballcsapatában, imádják őket a lányok. Elena rajtuk tartotta a szemét, miközben a folyosón mászkált, újra kirúszosza magát, és vacakolt egy kicsit

a púderével. Korábban ellátta utasításokkal Bonnie-t, és azonnal akcióba lép, amint Stefan megjelenik. A púderesdoboz tükrében remekül látta a folyosót.

Ennek ellenére valahogy nem vette észre, mikor jött fel Stefan. Egyszer csak ott volt a közelében, és Elena lecsapta a púderesdoboz fedelét, amikor a fiú elment mellette. Meg akarta állítani, de még mielőtt sikerült volna, történt valami. Stefan teste megfeszült – vagy legalábbis valamiért hirtelen figyelni kezdett. Dick és Tyler ebben a pillanatban léptek a történelemterem ajtajába. Elállták az utat.

Okleveles vadbarmok, gondolta Elena. Dühösen meredt rájuk Stefan válla felett.

A két fiú élvezte a játékot, elterültek a bejáratban, és úgy tettek, mintha teljesen vakok lennének, nem vennék észre a várakozó Stefánt.

– Elnézést. – A fiú ugyanolyan hangsúllyal szólt hozzájuk, mint tegnap a tanárhoz. Csendes volt és távolságtartó.

Dick és Tyler egymásra néztek, majd körbe, mintha szellemet hallottak volna.

– Szkúzi? – kérdezte Tyler fejhangon. – Szkúzi nekem? Szkúzi engem? Dzsakúzi? – Mindketten nevettek.

Elena figyelte, ahogy megfeszülnek előtte a póló alatti izmok. Nagyon egyenlőtlen helyzet volt: mindkét srác Stefan fölé tornyosult, Tyler kb. kétszer olyan széles volt, mint ő.

– Valami gond van? – Elena éppúgy meglepődött, mint a fiúk, amikor valaki megszólalt mögötte. Megfordult és Mattet pillantotta meg. A fiú kék tekintete kemény volt.

Elena elharapott egy mosolyt, amikor Tyler és Dick lassan, vonakodva eltakarodott az útból. A jó öreg Matt, gondolta. De most a jó öreg Matt és Stefan együtt lépett a terembe, Elena pedig

kénytelen volt mögöttük menni, a hátukat bámulva. Amikor leültek, a Stefan mögötti széken foglalt helyet, ahonnan észrevétlenül nézhetette. Az akcióval ki kell várnia az óra végét.

Matt az aprót csörgette a zsebében, ami azt jelentette, hogy mondani akar valamit.

– Izé, szia – szólalt meg végül zavartan. – Tudod, azok a srácok...

Stefan felnevetett. Keserű volt a hangja. – Ki vagyok én, hogy elítéljem őket? – Több érzelem volt a hangjában, mint amennyit Elena valaha bárkitől hallott, már akkor is felfigyelt rá, amikor Tanner tanár úrral beszélt. És ez az érzelem leplezetlen boldogtalanság volt. – Egyébként is, miért kellene szívesen látniuk? – Fejezte be, szinte magához beszélve.

– Miért ne kéne? – Matt Stefanra bámult; megfeszült az álla az elhatározástól.

– Figyelj! – mondta. – Tegnap a fociról beszélgettünk. Az egyik csapattagnak tegnap elszakadt az ínszalagja, és kell valaki helyette. Ma délután lesz a próbajáték. Mit gondolsz?

– Én? – Stefan ez láthatóan váratlanul érte. – Hú... nem is tudom, hogy képes vagyok-e rá.

– Futni tudsz?

– Hogy tudok-e...? – Stefan félig Matt felé fordult, és Elena egy mosoly árnyékát látta a szája sarkában. – Igen.

– El tudod kapni a labdát?

– Igen.

– Abban a pozícióban nem lesz másra szükséged. Én középhátvédet játszom. Ha el tudod kapni, amit odadobok, és el tudsz rohanni vele, akkor jöhetsz.

– Értem. – Stefan szinte már mosolygott, és bár Matt szavai komolyan csengtek, kék szeme táncot járt. Elena elképedve döbbsent

rá, hogy féltékeny. Melegség támadt a két fiú között, amiből őt teljesen kizárták.

De a következő pillanatban eltűnt Stefan mosolya. Távolságtartóan azt mondta: – Köszönöm... de inkább nem. Más dolgom van.

Ebben a pillanatban megérkezett Bonnie és Caroline, és megkezdődött az óra.

Tanner Európáról szóló előadása alatt Elena magában ismételte: „Helló. Elena Gilbertnek hívnak. A Végzősök Üdvözlőbizottságának vagyok a tagja, és rám jutott az a feladat, hogy körbevezesselek az iskolában. Ugye nem szeretnéd, hogy bajba kerüljek, amiért nem végzem el?” – A végét tágra nyílt, elkeseredett pillanattal – de csak, ha úgy látja, hogy a fiú ki akar bújni a dolog alól. Szinte hibátlan terv volt. Úgy tűnt, Stefannak gyengéi a megmentésre váró szüzek.

Az óra felénél a jobb oldalán ülő lány egy levelet nyújtott át neki. Elena kinyitotta, és felismerte Bonnie gömbölyű, gyerekes kézírását. Ez állt benne: „Amíg csak tudtam, feltartottam C-t. Mi történt? Sikerült???”.

Elena felnézett, és látta, hogy Bonnie forgolódik az első padban. Elena a levélre mutatott, és megrázta a fejét, miközben azt tátogta: „óra után”.

Egy évszázadnak tűnt, amíg Tanner végre pár utolsó intelmet intézett hozzájuk a kiselőadásokkal kapcsolatban, és elbocsátotta az osztályt. Mindenki egyszerre ugrott fel a helyéről. Na lássuk, gondolta Elena, és zakatoló szívvel egyenesen Stefan útjába állt, eltorlaszolja a padok közötti átjárót.

Éppen úgy, mint Dick és Tyler, gondolta, miközben érezte, hogy mindjárt elneveti magát. Felnézett, és azt látta, hogy a szeme pontosan egy magasságban van Stefan szájával.

Hirtelen kiürült az agya. Mit is kellett volna mondania? Kinyitotta a száját, és valahogy kibukdácsoltak rajta a begyakorolt szavak. – Szia, Elena Gilbertnek hívnak, a Végzősök Üdvözlőbizottságának vagyok a tagja, és rám jutott az a feladat...

– Ne haragudj; nincs időm. – Egy pillanatra Elena fel se fogta, hogy a fiú közbevágott, hogy még csak esélyt sem kap, hogy befejezze. A szája egyszerűen folytatta a kis szónoklatot.

– ...hogyan körbevezesselek...

– Elnézést, de nem megy. El kell... oda kell érnem a futballedzésre. – Stefan Mathez fordult, aki elképedten állt mellettük. – Azt mondtad, rögtön iskola után van a próbajáték, igaz?

– Igen – válaszolta Matt. – De...

– Akkor jobb, ha indulok. Nem mutatnád meg az utat?

Matt tehetetlenül meredt Elenára, majd vállat vont. – Hát... dehogynem. Gyere! – Matt visszapillantott, miután elindultak. Stefan nem.

Elena azon kapta magát, hogy egy csapat érdeklődő megfigyelő nézi, Caroline-t is beleértve, aki nyíltan vigyorgott. Érezte, ahogy a teste megbénul, a torka pedig elszorul. Nem bírta volna ki egyetlen további másodpercet sem. Sarkon fordult, és amilyen gyorsan csak tudott, kiviharzott a teremből.

Mire Elena odaért a szekrényéhez, a bénultság kezdett enyhülni, és a torkából a gombóc megpróbált könnyek formájában előtörni. Csak nem fog az iskolában sírni, mondta magának, *nem fog*. Miután bezárta a szekrényt, elindult a főbejárat felé.

Már második nap, egymás után, egyenesen hazament az utolsó csengőt követően, ráadásul egyedül. Judith néni kérdezősködni fog. Ám amikor Elena odaért a házhoz, Judith néni kocsija nem állt a helyén; valószínűleg elmentek Margarettal a piacra. A ház mozdulatlan volt és békés, így hát Elena belépett az ajtón.

Hálás volt a nyugalomért; egyedül szeretett volna lenni. Másrészről viszont nemigen tudta, mit kezdjen magával.

Most, hogy végre sírhatott volna, egyszerűen nem jöttek a könnyek. Lerakta a hátizsákját az előszobában, majd bement a nappaliba.

Kimondottan szép szoba volt, Elena szobáját leszámítva a ház egyetlen helyisége, ami az eredeti épülethez tartozott. A régi házat 1861 előtt építették, és szinte teljesen leégett a polgárháborúban. Csak ezt a szobát tudták megmenteni a mives kandallóval, és a nagy hálószobát felette. Elena apjának dédnagyapja épített hozzá új házat, és a Gilbertek azóta is itt éltek.

Elena odafordult az egyik földig érő ablakhoz, hogy kinézzen rajta. A réges-régi üveg vastag és hullámos volt, és odakint

minden torznak, egy kicsit spiccesnek tűnt, ha átnézett rajta. Elenának eszébe jutott, amikor az apja először mutatta meg neki a hullámos üveget, amikor a lány kisebb volt, mint Margaret most.

A torkába visszatért a gombóc, de most sem jöttek a könnyek. Különböző érzelmek csaptak össze benne. Nem vágyott társaságra, ugyanakkor szívfájdítóan egyedül érezte magát. Gondolkozni szeretett volna, de most, hogy megpróbálta, úgy menekültek előle a gondolatok, mint egerek a hóbagoly elől.

Hóbagoly... ragadozó madár... húsevő... varjú, gondolta. Ekkora varjút még sohasem láttam, mondta Matt.

Elena szeme megint csípni kezdett. Szegény Matt. Megbántotta, mégis olyan kedves volt vele. Még Stefannal is.

Stefan. A szíve dobbant egyet, erősen, és két forró könnycseppet préselt ki a szemén. Tessék, végre sikerült sírva fakadnia. A haragtól, a megaláztatástól és a frusztrációtól zokogott... és még mitől?

Mit veszített el valójában? Mit érez igazából ez iránt az idegen, Stefan Salvatore iránt? A fiú kihívás, igen, és ettől más és érdekes. Stefan egzotikus... izgalmas.

Vicces, a fiúk néha pont ezt mondták *róla*, Elenáról is. És később megtudta tőlük, vagy a barátaiktól, vagy a lánytestvéreiktől, hogy milyen idegesek voltak, mielőtt randira vitték, hogy izzadt a tenyerük, és mintha pillangók verdestek volna a gyomrukban. Elena mindig szórakoztatónak találta ezeket a sztorikat. Ő még soha nem lett ideges egyetlen fiútól sem, akivel találkozott.

De amikor Stefannal beszélt, a pulzusa dübörgött, a térde elgyengült. A tenyere izzadni kezdett. És nem pillangók voltak a gyomrában – hanem denevérek.

Azért érdeklí egy fiú, mert ideges lesz tőle? Nem a legjobb indok, Elena, közölte magával. Ami azt illeti, elég rossz indok.

De ott volt a szája is. Az a szépen metszett száj, amitől egészen más okból gyengült el a térde, nem az idegesség miatt. És az az éjsötét haj – az ujjai viszkettek, hogy belefúrassák magukat a puhaságába. Az a hajlékony, inas, izmos test, azok a hosszú lábak... és az a *hang*. A hangja volt az, a miatt jutott elhatározásra előző nap, és szánta el magát, hogy mindenáron megszerzi a fiút. Amikor Tanner tanár úrral beszélt, Stefan hangja hűvös volt és megvető, de ennek ellenére vonzó. Elena kíváncsi volt, hogy vajon az is éjsötétté tud-e válni, és vajon hogy hangzana, amint a nevét mondaná, a nevét suttogná...

– Elena!

Elena felugrott, kizökkent az álmodozásból. De nem Stefan Salvatore szólította, hanem Judith néni, aki éppen a bejárati ajtót nyitogatta.

– Elena? Elena! – Ez pedig Margaret volt, éles, sipító hangon. – Itthon vagy?

Ismét keserűség gyűlt Elenában, miközben körbenézett a konyhában. Most nem tudott volna szembesülni a nagynénje aggodalmas kérdéseivel vagy Margaret ártatlan vidámságával. Ahhoz túlságosan nedvesek voltak a szempillái, és bármelyik pillanatban újra sírva fakadhatott. Villámgyors elhatározásra jutott, és csendben kiosont a hátsó ajtón, miközben az első ajtó becsapódott.

Amint kiért a hátsó teraszra, majd a kertbe, habozni kezdett. Nem akart összefutni ismerőssel. De hol maradhatna magára?

A válasz szinte késedelem nélkül jutott eszébe. Hát persze. Elmegy meglátogatni apát és anyát.

Elég hosszú séta volt, majdnem a város széléig ki kellett mennie, de az elmúlt három év során megszokta. Átvágott a Wickery-hídon, és felmászott a dombra, el a romtemplom mellett, majd le az alatta lévő kis völgybe.

A temetőnek ezt a részét rendben tartották; csak az ótemetőt hagyták egy kicsit elvadulni. Itt rendszeren nyírták a fűvet, és virágcsokrok virítottak a sírokon. Elena leült a nagy márványkő mellé, amire a Gilbert nevet vésték.

– Szia, anya, szia, apa! – suttogetta. Odahajolt, hogy letegye a sírra a lila vadrózsát, amit útközben szakított le, a piaccal szemben. Majd maga alá gyűrte a lábait, és csak üldögélt.

A baleset után gyakran eljött ide. Margaret még csak egyéves volt akkor; ő nem igazán emlékezett rájuk. De Elena igen. Hagyta, hogy az elméje visszalapozzon az emlékei között, amitől újból megdagadt a gombóc a torkában, és könnyebben jöttek a könnyek. Még mindig annyira hiányoztak neki. Anya, aki olyan fiatal és gyönyörű volt, és apa, a mosolyával, amitől szarkalábas lett a szeme sarka.

Persze szerencséje van, hogy ott van neki Judith néni. Nem minden nagynéni hagyná ott az állását és költözne vissza egy kisvárosba, hogy gondoskodjon két elárvult unokahúgáról. És Robert, Judith néni vőlegénye sokkal inkább számított Margaret pótapjának, mint leendő nagybácsinak.

De Elena emlékezett a szüleire. Időnként, közvetlenül a temetés után, kijárt ide, hogy veszekedjen velük, mert haragudott rájuk, amiért olyan ostobák voltak, hogy meghaltak. Akkoriban még nem igazán ismerte Judith nénit, és úgy érezte, hogy nem maradt olyan hely a világon, ahova tartozhatna.

És most hová tartozik? – töprengett. A könnyű válasz az volt, hogy ide, Fell's Churchbe, ahol egész életét töltötte. De mostanában nem tűnt igaznak ez a válasz. Mostanában kezdte úgy érezni, talán valami más várja valahol, egy olyan hely, amit azonnal felismerne, és otthonának érezne.

Egy árnyék vetődött rá, és Elena meglepetten felnézett. Egy pillanatra a két felette álló alak idegennek tűnt, ismeretlennek, vészjóslónak. Dermedten bámulta őket.

– Elena – szólalt meg a kisebbik alak csípőre tett kézel –, néha aggódom érted, de tényleg.

Elena pislogott egyet, majd felnevetett. Bonnie és Meredith volt az. – Mit kellene tennem azért, hogy egy kicsit egyedül lehessenek? – kérdezte, amikor a két lány leült mellé.

– Ránk szólnod, hogy menjünk el – javasolta Meredith, de Elena csak rántott egyet a vállán. Meredith és Bonnie gyakran utánajöttek ide a baleset utáni hónapokban. Elena hirtelen örülni kezdett nekik, és elöntötte a hála. Ha máshova nem is, a barátai közé, akik szerették, határozottan odatartozott. Az se zavarta, hogy észrevették, hogy sírt, elfogadta a gyűrött zsebkendőt, amit Bonnie nyújtott felé, és megtörölte a szemét.

Egy kis ideig mindhárman csendben üldögéltek, és azt figyelték, hogy borzogatja a szél a temető szélén álló tölgyfák lombját.

– Sajnálom, ami történt – szólalt meg végül Bonnie halkán. – Tényleg rettenetes volt.

– Pedig a te második keresztned a „Taktika” – mondta Meredith. – Annyira azért nem lehetett borzalmas, Elena.

– Te nem voltál ott. – Elena érezte, hogy ismét felforr a vére az emléktől. – *Tényleg* rettenetes volt. De már nem érdekel – tette hozzá határozottan és harciasan. – Végeztem vele. Már amúgy sem kellene.

– De Elena!

– Pedig nem, Bonnie. Nyilvánvalóan azt hiszi, hogy túl jó... az amerikaiaknak. Úgyhogy fogja csak a márkás napszemüvegét, és...

A másik két lányból kitört a nevetés. Elena megtörölte az orrát, és megrázta a fejét. – Szóval – mondta Bonnie-nak, határozott témaaváltási szándékkal –, legalább Tannernek mintha egy kicsit jobb kedve lett volna ma.

Bonnie mártír pofát vágott. – Tudtad, hogy az elsők közé írt be, akiknek kiselőadást kell tartaniuk? De nem érdekel; a druidákból fogom megcsinálni, és...

– A mikből?

– Dru-i-dák. Azokból a furcsa alakokból, akik a Stonehenge-et építették, és mágiáztak, meg minden, régen Angliában. Ők voltak az őseim, ezért van tehetségem a jósláshoz.

Meredith felhorkant, de Elena összehúzott szemöldökkel meredt az ujjai között porgetett fűszálra.

– Bonnie, tényleg láttál valamit a tenyeremben? – kérdezte hirtelen.

Bonnie habozott. – Nem tudom – mondta végül. – Azt... azt hittem, igen, legalábbis akkor. De néha elszalad a fantáziám.

– Tudta, hogy itt vagy – szólalt meg Meredith váratlanul. – Én arra gondoltam, nézzük meg a kávézóban, de Bonnie azt mondta, hogy a temetőben vagy.

– Tényleg? – Bonnie kicsit meglepettnek, ugyanakkor büszkének tűnt. – Hát, tessék. Az edinburghi nagymamámnak van harmadik szeme, és nekem is. Ez mindig átugrik egy generációt.

– És a druidák leszármazottja vagy – tette hozzá Meredith ünnepelesen.

– Pontosan! Skóciában még élnek a régi hagyományok. El se *hinnétek*, miket csinál a nagymamám. Ki tudja deríteni, ki kivel fog összeházasodni, és ki mikor fog meghalni. Azt mondta, én fiatalon meghalok.

– Bonnie!

– Pedig tényleg. Fiatalon és gyönyörűen kerülök koporsóba. Szerintetek ez nem romantikus?

– Szerintem nem. Szerintem gusztustalan – válaszolta Elena. Az árnyékok kezdtek megnyúlni, és a szél is egyre hűvösebb lett.

– Szóval, te kihez fogsz hozzámenni, Bonnie? – kérdezett rá Meredith fürgén.

– Nem tudom. A nagymamám elmondta, mit kell csinálni, hogy kiderüljön, de még nem próbáltam ki. Persze... – vágta magát Bonnie mesterkéltné pózba – az illetőnek rettenetesen gazdagnak kell lennie, és elképesztően jóképűnek. Olyannak, mint például a mi titokzatos, sötét idegenünk. Különösen, ha ő másnak már nem kell – vetett Elenára csúfondáros pillantást.

Elena nem volt hajlandó ráharapni. – És mi van Tyler Smallwooddal? – dűnnyögte ártatlan hangon. – Az ő apja elég gazdag.

– És ő sem olyan csúnya – helyeselt Meredith komoly arccal. – Már persze ha állatbarát vagy. Az a sok hatalmas, fehér fog.

A lányok egymásra néztek, és egyszerre tört ki belőlük a nevetés. Bonnie egy marék füvet vágott Meredithhez, aki lesöpörte magáról, és egy pityangot dobott vissza. Mindeközben valamikor Elena rájött, hogy minden rendben lesz. Megint önmaga lett, nem volt már elveszett, nem volt idegen, hanem Elena Gilbert volt, a Robert E. Lee királynője. Kihúzta a copfjából a barackszín szalagot, és meg-
rázta a haját, hogy szabadon szétterüljön az arca körül.

– Eldöntöttem, én miről írom a kiselőadásomat – szólalt meg, összehúzott szemmel figyelve, ahogy Bonnie kézzel fésülgeti ki a hajából a fűszálakat.

– Miről? – kérdezte Meredith.

Elena felszegte az állát, és a vörösés-lilás égboltra meredt a domb mögött. Elgondolkozva vett egy nagy levegőt, majd tartott még egy kis hatásszünetet. Utána higgadtan kijelentette: – Az olasz reneszánszról.

Bonnie és Meredith rámeredtek, majd egymásra néztek, és ismét nevetni kezdtek.

– Aha – állapította meg Meredith, amikor magukhoz tértek. – Szóval a tigris visszatért közénk.

Elena vetett rá egy ragadozómosolyt. Megtépázott önbecsülése kezdett helyreállni. És bár maga sem értette, egy dolgot biztosan tudott: Stefan Salvatore élve nem menekül előle.

– Rendben – szólalt meg élénken. – Ide figyeljetek, ti ketten! Erről senki nem tudhat, vagy rajtam fog röhögni az egész iskola. És Caroline imádná, ha nevetségessé tehetne. De még mindig kell Stefan, és meg is fogom szerezni. Azt még nem tudom, hogyan, de meg fogom. Viszont, amíg ki nem találok valamit, addig úgy teszünk, mintha nem érdekelne.

– Csak nem?

– De igen, mindannyian. Nem lehet a tiéd, Bonnie; ő az enyém. És muszáj teljesen megbíznom bennetek.

– Várj csak egy pillanatra! – csillant fel Meredith szeme. Levett egy kitűzőt a felsőjéről, majd a hüvelykujját felfelé tartva gyorsan szúrta egyet. – Bonnie, add ide a kezed!

– Miért? – szemezett Bonnie a túvel gyanakodva.

– Mert meg akarom kérni. Szerinted miért, te idióta?

– De... de... na jó. Juj!

– Most pedig te, Elena. – Meredith Elena hüvelykujját is eredményesen szúrta meg, majd megszorította, hogy kicsorduljon egy csepp vért. – És most – folytatta, miközben csillogó, sötét szemekkel

nézte a másik kettőt –, összenyomjuk a hüvelykujjunkt, és megesküszünk. Különösen te, Bonnie. Megesküszünk, hogy titokban tartjuk a dolgot, és mindent megteszünk, amit Elena Stefannal kapcsolatban kér.

– Figyeljetek, vérrel esküdni veszélyes – ellenkezett Bonnie komolyan. – Azt jelenti, hogy bármi is történjen, meg kell tartani az esküt, *mindenáron*, Meredith.

– Tudom – válaszolta Meredith komoran. – Éppen ezért mondom, hogy tegyük meg. Emlékszem még, mi történt Michael Martinnal.

Bonnie fintorgott egyet. – Az évekkkel ezelőtt volt, és egyébként is azonnal szakítottunk, és... ó, jól van, na. Megesküszöm. – Lehunyta a szemét, és azt mondta: – Esküszöm, hogy megtartom a titkot, és mindent megteszek, amit Elena Stefannal kapcsolatban kér.

Meredith is elismételte az esküt. Elena pedig, miközben a félhomályban összenyomott hüvelykujjaik halvány árnyékát bámulta, nagy levegőt vett, és halkán azt mondta: – Én pedig esküszöm, hogy nem nyugszom, amíg az enyém nem lesz.

Hideg szélfuvallat söpört végig a temetőn, összeborzolta a lányok haját, és megkergette a száraz leveleket a földön. Bonnie levegő után kapkodott, és visszahúzta az ujját, mindhárman körbenéztek, majd idegesen kuncogni kezdtek.

– Besötétedett – jelentette ki Elena meglepetten.

– Jobb lesz, ha indulunk – mondta Meredith, visszatéve a kitűzőjét, miközben felállt. Bonnie is feltápászkodott, és a szájába vette a hüvelykujját.

– Sziasztok! – mondta Elena lágyan, a sírkövel szembenézve. A virág már csak egy lila folt volt a földön. Elena felkapta a barackszínű hajszalagot, ami mellette hevert, megfordult, és biccentett Bonnie és Meredith felé. – Menjünk!

Némán elindultak a dombon a romtemplom felé. A vérszerződéstől mindhármukat ünnepélyes hangulat kapta el, és amikor elmentek a romtemplom mellett, Bonnie megborzongott. Most, hogy lement a nap, a hőmérséklet zuhanni kezdett, a szél pedig egyre erősödött. Minden rohamától susogni kezdett a fű, és zörögni kezdtek a levelek az őszöreg tölgyfákon.

– Megfagyok – állapította meg Elena, miközben megállt egy pillanatra a fekete lyuk mellett, ami egykor a templom ajtaja volt, hogy végignézzen az alatta elterülő tájon.

A hold még nem kelt fel, és Elena alig tudta kivenni az ótemetőt, mögötte a Wickery-híddal. Az ótemető még a polgárháború idején keletkezett, és sok sírkövön katonák neve állt. Elvadultnak látszott: szederbokrok és magas gaz burjánzott a sírokon, és borostyán futotta be a töredezett márványt. Elena soha nem szerette túlságosan.

– Most másképp néz ki, nem? Úgy értem, így sötétben – jelentette ki bizonytalanul. Nem tudta, hogyan fogalmazza meg, amit igazából érez, hogy ez nem az élőknek való hely.

– Mehetünk a másik úton is – mondta Meredith. – De az húsz perccel hosszabb.

– Én szívesen megyek erre – nyelt egy nagyot Bonnie. – Mindig is mondtam, hogy abban a régiben szeretnék nyugodni.

– Ne beszélj már állandóan a temetésedről! – csattant fel Elena, majd elindult lefelé a domboldalon. De minél lejjebb jutott az ösvényen, annál kényelmetlenebbül kezdte érezni magát. Lelassított, amíg Bonnie és Meredith utol nem érték. Amikor az első sírkő közelébe értek, sebesebben kezdett verni a szíve. Megpróbált nem odafigyelni, de a bőre bizsergett az izgalomtól, és felállt rajta a szőr. A szélrohamok között minden nesz rettenetesen hangosnak tűnt; a lépteik zöreje az avarral borított ösvényen fülsiketítő volt.

A romtemplom már csak fekete sziluettként meredezett mögöttük. A keskeny ösvény mohos sírkövek között futott végig, amelyek közül sok még Meredithnél is magasabb volt. Elég nagyok ahhoz, hogy bármi el tudjon rejtőzni mögöttük, gondolta Elena riadtan. A sírkövek egy része önmagában is elég ijesztő volt, például az, amelyiken az angyal úgy nézett ki, mint egy igazi kisbaba, leszámítva, hogy a feje leesett, de azt gondosan visszatették a teste mellé. A fejen lévő széles gránitszemek vakon bámultak. Elena nem tudta elkapni róla a pillantását, és zakatolni kezdett a szíve.

– Miért álltunk meg? – kérdezte Meredith.

– Én csak... elnézést – dűnnyögte Elena, de amikor kényszerítette magát, hogy megforduljon, azonnal mozdulatlaná merevedett. – Bonnie? – szólalt meg. – Bonnie, mi a baj?

Bonnie egyenesen a temetőbe meredt, az ajkai szétváltak, a szeme pedig ugyanolyan hatalmas és üres volt, mint az angyalszoboré. Félelem szorította össze Elena gyomrát. – Bonnie, hagyd abba! Hagyd abba! Ez nem vicces.

Bonnie nem válaszolt.

– Bonnie! – kiáltott fel Meredith. Elenával egymásra néztek, és Elena hirtelen tudta, hogy el kell menekülnie. Megfordult, hogy végigrohanjon az ösvényen, de egy idegen hang szólalt meg mögötte, mire megpördült.

– Elena – mondta a hang. Nem Bonnie hangja volt, de az ő szájából jött. Bonnie még mindig a temetőt bámulta, sápadtan a sötétségben. Teljesen kifejezéstelen volt az arca.

– Elena – szólalt meg ismét a hang, és miközben Bonnie feje a barátnője felé fordult, hozzátette –, valami vár rád idekint.

Elena soha nem tudta teljesen összerakni, mi történt a következő pár percben. Valami mintha megmozdult volna a sírkövek

sötét púpjai között, majd emelkedni kezdett, Elena felsikoltott, és Meredith is felkiáltott, majd mindketten futásnak eredtek, és Bonnie is velük szaladt, ő is sikoltozva.

Elena lerohant a keskeny ösvényen, botladozva a kövek és a fű-csomók miatt. Bonnie levegő után kapkodva hüppögött mögötte, Meredith pedig, a higgadt és cinikus Meredith vadul lihegett. A felettük lévő tölgyfában hirtelen zörögni kezdett valami, majd felsikoltott, és Elena rájött, hogy ha kell, még ennél is tud gyorsabban futni.

– Van mögöttünk valami – mondta Bonnie sívítva. – Jóságos istenem, mi folyik itt?

– Irány a híd – zihálta Elena a tüdejében lángoló tűzön át. Nem tudta, miért, de úgy érezte, muszáj eljutniuk odáig. – Ne állj meg, Bonnie! Ne nézz hátra! – Elkapta a barátnője ruhaujját, és megpördítette.

– Nem fog sikerülni – hüppögött Bonnie az oldalát tapogatva, sápadt arccal.

– Dehogynem – mondta Elena, miközben ismét elkapta Bonnie ruhaujját, és kényszerítette, hogy továbbmenjen. – Gyerünk! Gyerünk!

Meglátta a víz ezüstös csillogását. És ott volt a tisztás a tölgyek között, majd a híd közvetlenül mögötte. Elena lába remegett, a lélegzetvétele pedig füttyült a torkában, de nem volt hajlandó lemaradni. Most már látta a híd deszkáit. Már csak hat méterre volt tőle, három méterre, kettőre.

– Sikerült – zihálta Meredith, a fapallókon dübörgő lábakkal.

– Ne állj meg! Menj át a túloldalra!

A híd nyikorogni kezdett, ahogy tántorogva végigrohantak rajta, és a lépteik hangját visszaverte a víz. Amikor leugrottak

a túlparton, Elena végre elengedte Bonnie ruhaujját, és hagyta, hogy a lábai botladozva megálljanak.

Meredith előrehajolt, és kezével a combjára támaszkodva mély levegőket vett. Bonnie sírt.

– Mi volt az? Mi volt az? – kérdezgette. – Még mindig jön?

– Azt hittem, te vagy a szakértő – válaszolta Meredith bizonytalanul. – Az isten szerelmére, Elena, tűnjünk már el innen!

– Nem, most már minden rendben – suttogta Elena. Az ő szemében is könnyek voltak, és mindene reszketett, de a forró lehelet már nem csiklandozta a tarkóját. Közéjük került a folyó, sötét vize ott hullámozott a híd alatt. – Ide már nem tud utánunk jönni – jelentette ki.

Meredith rámeredt, majd visszanezett a túlsó partra, a tölgyfákra, utána pedig Bonnie-ra pillantott. Megnyalta az ajkát és felnevetett. – Persze. Ide már nem tud követni. De azért menjünk haza, jó? Hacsak nincs kedvetek itt éjszakázni.

Egy megfogalmazhatatlan érzés remegett végig Elenán. – Ma nincs, köszi – válaszolta. Fél karjával átölelte Bonnie-t, aki még mindig szipákolt. – Semmi baj, Bonnie. Biztonságban vagyunk. Gyere!

Meredith ismét a túlpartot bámulta. – Én semmit nem látok odaát – állapította meg nyugodtabb hangon. – Lehet, hogy nem is volt mögöttünk semmi; talán csak bepánikoltunk, és saját magunkat ijesztettük halálra. Ennek a kis druida hercegnőnek a segítségével.

Elena semmit nem válaszolt, miközben elindultak, szorosan egymás mellett a földúton. De ebben kételkedett. Nagyon erősen kételkedett.

HALÁLOS SZERELMI HÁROMSZÖG

Lisa Jane Smith

Vámpírnaplók 1. Ébredés

Elena: az üdvöske. A királylány, aki minden fiút megkaphat, akit akar.

Stefan: komoly és rejtélyes. Szemlátomást az egyedüli, aki ellen tud állni Elenának, még ha próbálja is védelmezni saját múltjának kísértő retteneteitől.

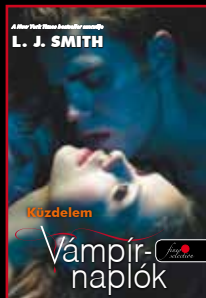
Damon: szexi és veszélyes. Hajtja a bosszúvágó Stefan ellen, aki elárulta. Elszántan próbálja megszerezni Elenát, és gyilkolni is hajlandó érte.

Két vámpírfivér története a gyönyörű lánnyal, aki nem tud választani közülük.

Pillants bele a Vámpírnaplókba és merülj el elborzasztó titkaikban!

Ébredés majd Küzdelem! És úz a szenvedély...

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

2 499 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

m e g f o g